

– Л. Г.: За какво пееш и как подбиращ текстовете за песни? С какво те привлякоха стиховете на Джон Ашбъри?

– М. Н.: Текстовете за мен винаги са изключително важни! Обикновено избирам стихове, които не са злободневни, за да бъдат песните живи и задълбочени, интересуват ме вечните теми. Ценя много сътрудничеството си с Яхим Топол, който, според мен, е най-интересният чешки писател и поет. Обработвам стара чешка поезия от Антонин Сова, Карел Хлавачек, Ирма Гейслова. Фестивалът на писателите ме покани за сътрудничество и ми предложи стиховете на Джон Ашбъри. Вече за трети път работя за Писателската среща в Прага и винаги с ново предизвикателство и нова енергия, защото и нивото на Писателската среща е изключително високо и всяка година кани автори, които са познати на света. Това ме провокира за висока летва и в моята област – музиката, пеенето и театъра. Колкото до стиховете на Ашбъри – прочитът за мен бе твърде интересен и реших, че би могло ритмическата им рецитация, в озвучаването с музиката на моя колега от Англия – Тим Райт, да ги направят достъпни за публиката по своеобразен начин.

– Л. Г.: Ако се върна към по-ранните ти творби, някъде в началото на 2000-ата, силно ме впечатли една, на пръв поглед, непретенциозна композиция. В нея става въпрос за хладилника, който трябва да поддържа пълнен.. Приех я като метафоричен протест срещу консуматорското общество – така ли е?

– М. Н.: Може и така да се приеме, текстът е на Яхим Топол и беше моята първа композиция по негова творба. Първата важна стъпка към нашето бъдещо напасване на тема, мотив, интерпретация, защото, ако сам по себе си текстът е провокативен, а мелодията и съответстващият към нея мотив – неподходящи, просто няма смисъл и ефект на въздействие. Мога да кажа, дори няма смисъл да се пее...

– Позволяваш ли си да мечтаеш?...

– М. Н.: Да, понякога. Много бих искала, да срещам повече човечност, разбиране около себе си... ♦

Зачото трябва да се поясни, че тя е майка на 4-ма сина – много порасналият и вече семеен Теодор, тинейджърът Константин, усмихнатият и изобретателен Калоян и най-малкият, палав и чаровен Алек. Освен тях, за да се допълва семейната идилия, семейство Пееви отглеждат четири кучета, порода хъски и голям бял котарак Фройд, който всъщност понякога се мисли за куче.

Паралелно с отговорната работа и грижата за голямо домакинство, Мария намира време и да води собствен блог – Мама Нинджа. Именно там споделя ежедневно, както случаи със забавното й семейство, така и отговори на важни въпроси и теми, които заслужават внимание. Ако все още не сте посещавали сайта й, макар да е малко вероятно, то непременно го направете. Заслужава си и Ви гарантирам, че следващите поне 2 часа ще четете статиите на един дъх.

И така освен 4 деца, един Иван, една снаха, 4 кучета, 1 котка, интересна професия, популярен блог, Мария има и... книга!

Да, книга! Някъде там измежду всичко, тя вероятно е успяла да прибави още 2-3 часа към денонощието и съвсем скоро излезе първата й книга, заедно с Люси Рикспуун – „Писмо до сестра ми“.

Двете са писали книгата, разделени през един океан – Мария, в

България, а Люси – в САЩ, а как се е случвало това? Ами чрез писма..., не хартиени естествено, електронни, разменяни най-често в късните часове на денонощието.

Представям Ви Мария Пеева, която в цялата еуфория покрай премиерата на книгата прие радушно моята покана за интервю и ми отговори на немалкото въпроси около книгата, семейството, работата и още толкова много други неща.

– Здравейте, госпожо Пеева, в интернет сте позната под името Мама Нинджа, но кой всъщност стои зад него?

– Здравейте, Ани! Мама Нинджа е една обикновена Мария. Или Мими, или Мерката. Най-често всъщност я наричат просто „мама“. Обикновена ли казах? Всъщност е колкото обикновена, толкова и необикновена. Съвсем като всички останали жени по света.

– Вие сте майка на четирима сина, но отглеждате и няколко домашни любимци. Колко голямо е всъщност семейство Пееви?

– Големичко е. Мама и татко, четири момчета и една снаха с внученце на път. Освен това имаме общо четири кучета и един котарак. Двете кучета са вкъщи, а двете – у сина и снаха ми. Когато ходим всички заедно на почивка, сме внушителна тайфа. Веселата лудница.

НЕЙНОТО СЕМЕЙСТВО И ДРУГИ ЖИВОТНИ

Мария Пеева е съпруга, майка, бъдеща баба и филмов преводач на свободна практика. Може би „свободна практика“ поражда асоциация с тиха и спокойна работа от вкъщи, обаче ежедневието на госпожа Пеева всъщност е всичко друго, но не и тихо. Защо?

– Мечтаехте ли за голямо семейство и как се решихте да имате такова?

– Аз съм едно дете, но израснах с много братовчеди, защото баба ме гледаше и не ходех на градина. Винаги съм обичала големите семейства, но честно казано, не си спомням някога да съм го обмисляла или планирала. Как се решихме? Никои не ни е питал. Те се появили съвсем по своя воля.

– По професия сте филмов преводач, вероятно мнозина мислят, че всичко което правите е по цял ден да гледате филми, но професията Ви изисква много внимание. За това ли мечтаехте?

– Исках да стана учителка. Имала съм и други мечти в детството, но сякаш най-много исках да стана учителка. И станах, за цяла година. Някой ден може отново да се върна към тази професия, защото ми харесваше. Имаше една случка, след която се замислих, че може би сбъднатите мечти не винаги са най-доброто за нас. И реших да си намеря нова мечта. Сбъднах и нея. Сега сбъдвам следващата. Само не си мислете, че всичко се случва леко и без-

проблемно. Отстрани изглежда така. И предпочитам да изглежда така. Да се оплаквам не ми е най-силната страна.

– А кой е любимият Ви филм и обичате ли да гледате филми, които сте преживявала?

– Налага ми се да ги гледам, особено тези, които харесвам, защото държа да ги споделя и със съпруга си. Но не е много приятно преживяване. Аз съм доста самокритична и през цялото време си повтарям наум: „Това можеше и да го кажа по-добре. Това трябваше да го заместя със синоним, с друга фраза...“. Любимият ми филм? Много са. Имам си филм на месеца, филм на годината, филм, който ме разсмява или трогва, все любими. Освен това и любим трилър, любим хорър, любима драма, любим сериал.

– Блогът Ви се радва на голям интерес. Как се появи идеята и кое Ви вдъхнови да го създадете.

– Всичко започна от безбройните ми пределно откровени статуси във фейсбук. Аз съм човек от миналия век. Не ми беше хрумвало да направя блог, фейсбук ми стигаше. Големият ми син настоя и сам ми го направи. Беше първият му уебсайт преди година. Сега това му стана професия. Както и на мен, впрочем. И за двама ни беше едно добро начало.

– Статиите Ви докосват читателите и често се припознаваме в героите от тях. А Вие за какво обичате да пишете?

– За всичко, което ме вълнува. Понякога плача, докато пиша. Вече са ми свикнали вкъщи, в началото се притеснявах. Друг път се смея на глас, тогава идват да ми надничат в текста зад гърба, което ненавиждам. Най-много обичам да пиша за отношенията в семейството и нашите си истории. Семейството е същинска вселена. Понякога си мисля, че дори нищо друго да не съм видяла от света, животът ми щеше да е богат. Ние сме си абсолютно самодостатъчни. Създаваме си достатъчно радости, грижи и ядове, за да се поддържаеме постоянно ангажирани и пълни с емоции. И всичко ни

е по много. Много се караем, много си споделяме, много се подкрепяме. Най-вече много се обичаме.

– А за какво не обичате? Коя е темата, която избягвате да засягате?

– Определено не обичам да пиша за политика. Това не е моята игра и се чувствам безсилна пред всичките сложни схеми и интриги, които са необходими, за да се случи или не се случи нещо.

– Съвсем скоро предстои да излезе първата Ви книга „Писмо до сестра ми“, тя е различна от забавните истории, които откриваме в блога на Мама Нинджа. Как се зароди идеята за тази книга?

– Тази книга се роди от нашите постоянни виртуални разговори с Люси Рикспуун, моята pen-sister, както я наричам. Не се познаваме „на живо“. Тя е приятелка на приятелка, с която се запознахме покрай кулинарни рецепти и женски приказки. Иначе е доктор по психология. Когато родителите ми се разболяха от деменция, бях на ръба на криза и тя ми помогна да я преодоля. Сближихме се много. Разказвахме си какво ли не за живота си. После започнах блога, а тя ми каза, че задължително трябва да напиша книга, защото имам какво да кажа на хората. Предложих ѝ да я напишем двете, защото и тя има какво да каже. Нейната гледна точка като психолог и емигрант е безценна.

– Какво е посланието, което „Писмо до сестра ми“ отправя?

– Посланието е, че за да намерим себе си, понякога първо трябва съвсем да се изгубим. Че най-добре можем да се видим не в огледалото, а в очите на човека, когото обичаме истински и безусловно. Има ли такъв в живота ви? Сестра, приятелка, майка? Любим? А ако е далеч от вас? Седнете и му напишете два реда. Може би в този момент и вие, и този човек имате нужда точно от това. От едно писмо. Едно писмо до любим човек в точния момент може да спаси нечий ден, година, живот.

Книгата е написана с душа. Надявам се да докосне и Вашата. ♦